

РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Факультет іноземної філології

Кафедра теорії і практики англійської мови та прикладної лінгвістики

ЛУЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Кафедра іноземних мов

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ “ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ”

Кафедра індосвропейських мов

***“Сучасні проблеми германського та романського
мовознавства”***

Матеріали

***третьої Всеукраїнської науково-практичної
заочної конференції***

Рівне

2015

ББК 81.0
С 91
УДК 81

Сучасні проблеми германського та романського мовознавства: Матеріали третьої Всеукраїнської науково-практичної заочної конференції, 23-24 квітня 2015 року, Рівне. – 263, [2]с.

До збірника увійшли матеріали третьої Всеукраїнської науково-практичної заочної конференції “Сучасні проблеми германського та романського мовознавства”, присвячені актуальним напрямкам досліджень у галузі філології та методики викладання мов.

Матеріали збірника можуть бути корисними для науковців, дослідників, лінгвістів, аспірантів, пошукувачів, викладачів та студентів вищих мовних навчальних закладів.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Головний редактор:

Михальчук Наталія Олександрівна – доктор психологічних наук, професор, завідувач кафедри теорії і практики англійської мови та прикладної лінгвістики (Рівненський державний гуманітарний університет).

Заступники головного редактора:

Бігунова Світозара Анатоліївна – кандидат психологічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет);

Деменчук Олег Володимирович – кандидат філологічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет)

ЧЛЕНИ РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ:

Постоловський Руслан Михайлович – кандидат історичних наук, професор, ректор Рівненського державного гуманітарного університету

Ніколайчук Галина Іванівна – кандидат педагогічних наук, професор, декан факультету іноземної філології (Рівненський державний гуманітарний університет);

Ковальчук Інна В'ячеславівна – кандидат психологічних наук, доцент, завідувач кафедри індоевропейських мов (Національний університет “Острозька академія”);

Губіна Алла Михайлівна – кандидат психологічних наук, доцент, в.о. завідувача кафедри іноземних мов (Луцький національний технічний університет);

Воробйова Людмила Михайлівна – кандидат філологічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Калініченко Михайло Михайлович – кандидат філологічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет)

Затверджено Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол № 8 від 28.03.2015 р.).

За достовірність фактів, дат, назв і т. п. відповідають автори статей. Думки авторів можуть не збігатися з позицією редколегії.

6. Hodgkin R.H. A History of the Anglo-Saxons / R.H. Hodgkin. – London, 1935. – 186 p.
7. Mosse F. A Handbook of Middle English / F. Mosse. – Baltimore : Lohm Benjamins, 1952. – 165 p.
8. Oman Ch. England before the Norman Conquest / Ch. Oman. – London : The Boodley Head, 1910. – 230 p.
9. Zachrisson R.E. Roman, Celts and Saxons in Ancient Britain / R.E. Zachrisson. – London : Fontana Books, 1927 : Routledge and Kegan Paul. – 347 p.

Н. П. Ярута

м. Рівне

ОСОБЛИВОСТІ НОВИХ ЛІНГВІСТИЧНО-ПОЛІТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ В УКРАЇНІ

В останні десятиліття в Україні спостерігається зростаючий інтерес до політичної комунікації, про що свідчить поява нових лінгвістичних досліджень, в яких активно аналізуються зміни мови, пов'язані з бурхливими політичними подіями в суспільстві. Цілком очевидним є той факт, що політичний дискурс як об'єкт дослідження суттєво визначає специфіку концепцій не тільки політологічних, але й лінгвістичних досліджень українського наукового світу. Зацікавленість вчених в політичних комунікаціях виявляється першочергово в системі когнітивно-дискурсивних, комунікативних і лінгвістично-культурологічних пріоритетів.

Метою дослідження є коротке відстеження історії виникнення політичної лінгвістики, етапів її становлення, виявлення основних напрямків сучасних лінгвістично-політичних досліджень в Україні, їх зв'язок з відповідними напрямами в інших країнах світу, а також визначення деяких перспектив її розвитку.

Лінгвістично-політичним дослідженням присвячені праці відомих зарубіжних та вітчизняних лінгвістів А. Н. Баранова, Л. Є. Бессонової,

Р. Водак, Д. Воттс, Т. А. ван Дейк, Дж. Лакофф, Т. Г. Скребцової, К. Хаккер, А. П. Чудінова.

Політична лінгвістика як наука виникла на межі лінгвістики та політології, соціології та інших гуманітарних наук. Необхідність виникнення та розвитку нового наукового напрямку зумовлюється зростаючим інтересом суспільства до умов та механізмів політичної комунікації.

Аналізуючи мовну діяльність в рамках політичної комунікації, А. Н. Баранов вказує, що вивчення політичної мови було викликано принаймні трьома факторами: «...внутрішніми потребами лінгвістичної теорії..., власне політичними проблемами вивчення політичного мислення...І, нарешті, соціальним замовленням...» [1, 9]. Е. Ле зазначає, що будь-який дискурс розглядається «... як використання мови; як вживлення в суспільну свідомість певних уявлень; як взаємодія соціальних груп та індивідів» [3, 95]. Є. І. Шейгал наголошує, що політичний дискурс визначають, як «... інституційне спілкування, що використовує систему орієнтованих знаків, та відбувається в ситуативному контексті (політичний дискурс=«підмова»+текст+контекст» [9, 123].

Предметом досліджень політичної лінгвістики є політична комунікація, тобто, мовна діяльність, орієнтована на пропаганду тих чи інших ідей, емоційний вплив на громадян країни з метою досягнення суспільної згоди в умовах множинності точок зору в суспільстві. Кожна людина, яка хоч зрідка читає газети, вмикає радіо або телевізор, стає адресатом політичної комунікації. Коли ця людина йде на вибори, вона бере участь в політичному житті і робить це не без впливу суб'єктів політичної комунікації. І тоді до сфери інтересів політичної лінгвістики слід віднести не тільки передачу політичної інформації, але і все, що пов'язане з сприйняттям та оцінкою політичної реальності в процесі комунікативної діяльності.

Головною функцією політичної комунікації є боротьба за політичну владу на основі використання комунікативної діяльності. А основною метою політичної лінгвістики є дослідження різноманітних відносин між мовою,

мисленням, комунікацією, суб'єктами політичної діяльності і політичним становищем суспільства, що створює умови для напрацювання оптимальних стратегій і тактик політичної діяльності.

Сучасна політична лінгвістика активно займається загальними проблемами політичної комунікації: аналізує її відмінність від комунікації в інших сферах, вивчає проблеми жанрів політичної мови (лозунг, листівка, програма, газетна стаття, виступ на мітингу, парламентська полеміка та інше) і особливості функціонування політичних текстів. Сучасні дослідження в політичній лінгвістиці свідчать про те, що вона активно звертається до проблем мовного стилю окремих політиків, політичних партій і напрямів, розглядає стратегії тактики та прийоми політичної комунікації, вивчає композицію, лексику і фразеологію політичних текстів, використання в них різноманітних засобів увиразнення мови.

Повертаючись до передісторії виникнення політичної лінгвістики, слід зазначити, що її сліди відстежуються вже в античній риторичі: проблемами політичного красномовства активно займалися в Древній Греції та Римі.

Втім, як визнає Чудінов А. П., « політична лінгвістика як самостійний науковий напрям виникла в другій половині ХХ століття» [8, 35].

До виникнення політичної лінгвістики публікації на теми політичної комунікації носили переважно «рецептурний» та аналітичний (схвальний та дискредитуєчий) характер. В публікаціях першого типу автори намагалися показати читачам, яким чином можна досягти успіху під час публічних виступів або в інших видах мовної діяльності. Серед яскравих прикладів таких видань можна назвати праці Дейла Карнегі і Поля Сопера, в яких розглянуто безліч конкретних прикладів і публікацій, а також запропоновано досить ефективні рекомендації. В публікаціях другого типу основна увага приділялася детальному опису риторичної майстерності конкретних політичних діячів або засудженню комунікативних практик інших політичних лідерів.

Важливими роботами початку ХХ століття є праці Уолтера Ліппмана, котрий займався створенням пропагандистських листівок для армії союзників у Франції в часи I світової війни. Ліппман був автором поняття «процесу постановки повістки дня» (agenda-setting process), тобто, висвітлення в політичній комунікації одних питань та замовчування інших. Він також вперше зробив спробу застосувати «контент-аналіз у вивченні розуміння людиною політичної ситуації в світі» [7, 145].

Інший дослідник цього періоду П. Лазарсфельд займався вивченням залежності електоральної поведінки від передвиборної агітації в ЗМІ. Його найбільш відоме дослідження присвячене президентським виборам 1940-х. Протягом півроку Лазарсфельд опитував фокус-групу, що складалася з 600 осіб, для того, аби визначити ефективність агітаційної кампанії, зокрема політичних текстів ЗМІ. За результатами дослідження виявилось, що тільки 54 респонденти змінили свої погляди про кандидатів, а ще менша кількість опитаних зробили це через вплив інформації, що публікувалася ЗМІ.

Окрім філологів, що досліджували соціальні аспекти функціонування мови, до засновників цієї науки зараховують англійського письменника Джорджа Оруелла та німецького літературознавця Віктора Клемперера. Джордж Оруелл був автором роману-антиутопії «1984» (1948), в якому описано принцип «подвійного мислення» (doublethink) та словник «новомови» (newspeak), тобто, на конкретних прикладах були проаналізовані «способи мовленнєвої маніпуляції людською свідомістю, з метою завоювання та утримання політичної влади в тоталітарній державі» [9, 39]. Джордж Оруелл яскраво показав, яким чином за допомогою мови можна змусити людину повірити в брехню і вважати її правдою, та покласти в основу державної ідеології гасла-оксиморони – «Війна – це мир», «Свобода – це рабство», «Невігластво – це сила».

Німецький філолог Віктор Клемперер протягом 12 років спостерігав за фашистською «новомовою» і описав її в книзі «ЛТІ. Мова третього рейху. Записки філолога».

В 60-80 роки в лінгвістиці з'являється нове поняття «ядерна мова», яку політики використовують для виправдання можливого застосування ядерної зброї та катастрофічних наслідків цієї події. В текстах з'являються метафоричні образи можливої ядерної катастрофи («ядерна зима», «ядерний апокаліпсис» та інші). Крім того, проводяться дослідження політичної лексики, теорії і практики політичної аргументації, політичних метафор, досліджується практика функціонування політичної мови в політичних дебатах, передвиборних кампаніях, уточнюється науковий апарат політичної лінгвістики.

Кінець ХХ та початок ХХІ століття ознаменували завершення «холодної війни» та великі зміни на теренах колишнього СРСР. На цьому фоні відбувається «глобалізація» політичної лінгвістики. Вона привертає увагу спеціалістів в Азії, Африці, Латинській Америці. На пострадянському просторі «активніше освоюються раніше недоступні для досліджень з відомих політичних причин проблеми політичної лінгвістики, розширюється сфера наукових інтересів учених, досліджуються нові аспекти взаємодії мови, влади і суспільства (дискурс тероризму, політкоректність, соціальна толерантність, фундаменталістський дискурс та інші)» [5, 45].

Одним з важливих аспектів, пов'язаних з вивченням політичної мови, є особливість функціонування мови в тоталітарному суспільстві, опис стратегій мовленнєвої поведінки та мовної свідомості «людини радянської епохи». Ці питання були у центрі уваги міжнародної конференції «Мова тоталітарного суспільства: лексика, синтаксис, прагматика» (м. Київ, 1995). В роботах В. М. Брицина, С. С. Єрмоленко, Л. Т. Масенко, В. А. Ткаченко, Н. П. Шумарової, Г. М. Яворської, що ввійшли до збірника матеріалів конференції, розглядаються структурно-семантичні і прагматичні характеристики мови радянської епохи.

В руслі комунікативної парадигми проводиться лінгвістичне дослідження мови ЗМІ, розпочате з середини 1990-х років групою вчених КНУ ім. Т. Г. Шевченка (керівник теми – проф. Л. А. Кудрявцева). Як

зазначає Бессонова Л. Є., основною метою робочої групи є «...опис впливу мови ЗМІ на систему загальнонаціональної мови і дослідження мовних засобів, спрямованих на посилення дієвої сили мас-медійних текстів» [2, 18].

Питання про взаємодію мови та ідеології в працях українських лінгвістів розглядається не тільки в філософському аспекті, але й з позиції соціальних та лінгвістичних явищ. Важливе місце в цьому напрямі займає монографія Г. М. Яворської «Прескриптивна лінгвістика як дискурс: мова, культура, влада» (2000), в якій розглядаються проблеми регулювання мовної діяльності суспільства, взаємозв'язку дескриптивного та прескриптивного підходів до мови, співвідношення мови та влади. Так, в розділі 5 «Мова та ідеологія: дискурс влади» автор розглядає кілька інтерпретацій слова «ідеологія», вживання якого в лінгвістичному контексті 1990-х рр. значно розширилося. Посилаючись на філософське дослідження Дестюта де Трасі, в якому це поняття протиставлялося політиці як різновиду політичної діяльності, дослідниця продовжує відстежувати історію терміну.

Важливе місце у вивченні політичної мови займає монографія О. А. Семенюка «Мова епохи і її відображення в сатирично-гумористичному тексті» (2001). Автор досліджує мову сатирично-гумористичних творів, які, на його думку, «стають сьогодні дієвою силою в політичній боротьбі» [4, 236]. В якості основного матеріалу дослідження автор використав тексти різноманітних жанрів – від соціально-сатиричного роману до літературного анекдоту, а також газетно-публіцистичні тексти і тексти політичної реклами. Аналізуючи трансформаційні процеси, пов'язані із змінами в лексико-фразеологічній, граматичній та стилістичній системах, автор робить висновок про те, що соціальні процеси 1990-х, на відміну від 1920-1930-х, активізували поповнення лексики української мови першочергово завдяки актуалізації лексичних одиниць: «...повернення до історичного фонду мов, до традиції національної культури...поєднується з величезним потоком іншомовних лексичних одиниць...» [4, 139].

Інший український вчений Ф. С. Бацевич в монографії «Нариси з комунікативної лінгвістики» (2003) приходять до висновку, що в основі текстів радикально лівого та правого спектрів суспільно-політичної думки сучасної України знаходяться по суті схожі моделі публіцистичної комунікації і організації мовного коду. Ця теза допомагає визначити досліджувані практики як єдиний тоталітарний дискурс.

Наукові роботи Л. Є. Бессонової присвячені вивченню концептуальної та семантичної природи ключових слів політичного дискурсу. Концепт, як одна з текстотвірних категорій, на думку лінгвіста, може «описуватися лінгвістами різних шкіл і напрямів, формуючи своє інтерпретуюче поле» [2, 19].

В роботі Л. А. Ставицької «Дискурс помаранчевої пристрасті», що присвячена відомим українським подіям, пропонується глибокий комунікативно-прагматичний аналіз революційного дискурсу 2004 р. Автор визначає новий семантичний, конотативний спектр ключових слів цього періоду, які вносять важливі штрихи в українську мовну картину світу, наприклад, нові відтінки в словах *майдан*, *карусель*, *помаранчевий*, *моя нація*, *мій народ* та інші.

Українська дослідниця К. С. Серажим здійснила семантико-стилістичний аналіз газетного тексту та нові умови функціонування ЗМІ. На думку автора, нові умови функціонування ЗМІ сприяють формуванню нового «стилістичного канону», під яким розуміється єдність структурних і змістових принципів організації мовних одиниць.

Дискурсивні дослідження політичної комунікації поповнилися в останнє десятиліття працями у сфері гендерної лінгвістики. Багато українських фахівців звертають увагу на індивідуальні особливості мови жінок, що досягли успіху в політичній боротьбі.

В праці О. І. Андрейченко «Лексико-фразеологічна основа текстів політичних дискусій (на матеріалі української преси кінця ХХ – початку ХХІ століття)» (2006) досліджується лексико-фразеологічна основа текстів

політичної дискусії, які складають самостійний комунікативний жанр в контексті політичного дискурсу.

В рамках когнітивно-дискурсивної парадигми здійснено дисертаційне дослідження П. Г. Крючкової «Авторитарний дискурс (на матеріалі сучасної англійської мови)» (2003), в якому описані комунікативні ознаки авторитарних текстів на матеріалі промов сучасних політичних діячів, Інтернет-сайтів, сценаріїв фільмів.

До вагомих досліджень проблем політичної лінгвістики належать праці А. Литовченко «Панівний дискурс і основні політичні міфи сучасної України», Н. В. Солодовникової «Міфологічний образ води в сучасній політичній метафорі (на матеріалі українських ЗМІ)» (2006), А. А. Бойко «Політика і релігія у дзеркалі преси».

Отже, короткий огляд сучасних лінгвістично-політичних досліджень дає підстави для висновку про те, що в сучасній Україні зростає інтерес до вивчення політичної комунікації з використанням найрізноманітніших наукових напрямів (когнітивний, семантичний, лінгвістично-культурологічний, стилістичний, комунікативний, соціолінгвістичний та інші) і досвіду зарубіжних наук. Цей інтерес пов'язаний з процесом активної політичної боротьби, в якій широко використовуються найрізноманітніші засоби, тактики і прийоми комунікативної впливу на виборців. Значна кількість публікацій присвячена осмисленню досвіду тоталітарного минулого, а також зіставленню політичного дискурсу різних мов. Інтенсивне політичне життя веде до постійного розвитку лексики, фразеології та інших систем національної мови, до пошуку нових засобів прагматичного впливу на масову аудиторію, а тому політична лінгвістика як наука має широке поле для досліджень як в Україні, так і в усьому світі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Баранов А. Н. Введение в прикладную лингвистику/ А. Н. Баранов. – М.: Эдиториал УРСС, 2001. – 358 с.

2. Бессонова Л. Е. Новые лингвополитические исследования в Украине / Л. Е. Бессонова // Политическая лингвистика. – Вып.(1)21. – Екатеринбург, 2007. – с. 18-22.
3. Ле Э. Лингвистический анализ политического дискурса: Язык статей о чеченской войне в американской прессе / Э. Ле //Полис. – 2001. – №2. – с. 93-112.
4. Семенюк О. А. Язык эпохи и его отражение в сатирико-юмористическом тексте / О. А. Семенюк. – Кировоград: РИЦ КГПУ им. В. К. Винниченко, 2001. – 368 с.
5. Синельникова Л. Н. Политическая лингвистика: координаты междисциплинарности / Л. Н. Синельникова //Политическая лингвистика. – 2009. – №30. – С. 41-47.
6. Скребцова Т. Г. Политическая лингвистика / Т. Г. Скребцова // Вестник Пермского университета. Российская и зарубежная филология. Обзоры и рецензии. – 2009. – Вып.1. – С. 95-103.
7. Современная политическая лингвистика: учебное пособие // Э. В. Будаев, М. Б. Ворошилова, Е. В. Дзюба, Н. А. Красильникова; отв. ред. А. П. Чудинов. – Екатеринбург: Урал.гос.пед.ун-т, 2011. – 252 с.
8. Чудинов А. П. Политическая лингвистика / А. П. Чудинов. – Изд-во «Флинта», «Наука-Москва», 2006. – 252 с.
9. Шейгал Е. И. Семиотика политического дискурса / Е. И. Шейгал. – М.: Гнозис, 2004. – 328 с.

А. О. Яцюрин

Рівне

THE STUDY OF PRODUCTIVE OR “PROBLEM” THINKING

The study of productive or “problem” thinking as the determinants of development of individual creativity was done by A.V. Brushlinskyi [1]. The scientist describes any thinking process, first of all, as discovering of something

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ ТА КОГНІТИВНОЇ ЛІНГВІСТИКИ

Бігунова С. А., Зубілевич М. І. The Non-Verbal and Verbal Components of Etiquette in Virtual Communication	6
Білоус Т. М. Процеси оптимізації міжкультурної комунікації як особливої форми соціальної взаємодії в контексті сучасного діалогу культур	13
Войтенко І. Г. Мовленнєво-етикетний стереотип у англomовному політичному та економічному дискурсі	17
Воробйова Л. М. Семантика слова: психолінгвістичний аспект	23
Ногачевська І. О. Проблема мовної особистості у контексті творчої діяльності	31
Романюк С. К. Мовленнєвий вплив як прагмалінгвістична проблема.....	37
Самборська І. М. Изучение семантики слова: когнитивно-прагматический аспект.....	44

СЕКЦІЯ 2. ТРАДИЦІЙНІ ТА НОВІТНІ АСПЕКТИ ЛІНГВІСТИЧНИХ ТА ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Бігунов Д. О. Конфлікт у художньому дискурсі	49
Валько О. В. Тлумачення терміну “емфаза” у мовознавчих студіях	53
Верьовкіна О. Є. Коментар автора в оповіданнях Р.Дала.....	57
Вєтрова І. М. Лексико-семантичне поле “рух” в англійській та українській мовах.....	63
Вовчук Н. І. Коннотативність поетических новообразований.....	67
Воробйова І. А. Способи утворення оказіональних антропонімів у романах Террі Пратчетта.....	72
Дзюман І. І. Проблема системного вивчення ідіоматичних виразів.....	78
Івашкевич Е. Е. Особливості перекладу О.Логвиненком роману Дж.Д.Селінджера із використанням стратегії «суто авторський переклад».....	82

Касаткіна-Кубишкіна О. В.

До питання структурно-семантичних та граматичних особливостей фразеологічних одиниць з колірним компонентом..... 88

Корженевська О. В.

Комунікативно-прагматичні аспекти вивчення юридичних текстів..... 92

Мороз Л. В., Кисляк О. В.

Значення творчості Романа Бжеського для розвитку сучасного історичного процесу в Україні 99

Мороз Л. В., Шкода Н. В.

Сюжетно – композиційні новації – провідний чинник жанрового розвитку художніх життєписів..... 103

Приходько В. Б.

Інтертекстуальність та переклад 107

Сербіна Т. Г.

Народна афористика в газеті як елемент мовної гри 111

СЕКЦІЯ 3. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Антоненко Н. Є.

Listening: Problems and Solutions 118

Антюхова Н. І.

До проблеми становлення творчого потенціалу майбутнього вчителя іноземних мов 124

Богачик М. С.

Системотвірні чинники процесу засвоєння англійських комп'ютерних неологізмів студентами педагогічного університету 140

Бойко Н. Г.

Використання пісенного матеріалу у формуванні комунікативної компетенції школярів на уроках іноземної мови..... 144

Джава Н. А.

Gruppenlesen mit vier Strategien – reziprokes Lernen und Lehren 151

Зубілевич М. І., Бігунова С. А.

Природа виникнення та класифікація порушень граматичної правильності англійської писемної комунікації 154

Кіндрат Н. П.

Використання можливостей інтернету при дистанційному навчанні..... 158

Кочубей О. С.

Запровадження компетентнісного підходу у підготовці фахівців з вищою освітою..... 165

Моргачова І. В.

До проблеми становлення професійної компетентності майбутніх юристів..... 174

Мороз Л. В.

Polemik: Bildung gegen Ausbildung..... 180

Мороз Л. В., Новосад Н. І.	
Die Stunde der Individualität in der Pädagogik.....	186
Мороз Л. М.	
Педагогічна інтерпретація філософії виховання німецькими просвітниками.....	190
Перішко І. В.	
Аспекти необхідності підготовки майбутніх маркетологів до іншомовного спілкування для туристичної діяльності.....	193
Трофімчук В. М., Дуброва А. С.	
Раціональне використання рідної мови під час навчання іноземної.....	197
Федоришин О. П.	
Формування позитивної мотивації до вивчення іноземної мови на початковому етапі.....	200

СЕКЦІЯ 4. ЗІСТАВНА ЕТНОЛІНГВІСТИКА ТА ТЕРМІНОЛОГІЯ В АСПЕКТІ МОВНИХ ТА КОНЦЕПТУАЛЬНИХ КАРТИН СВІТУ

Байло Ю. В.	
Транстермінологізація англійських термінів військової справи.....	204
Деменчук О. В.	
Perception Vocabulary in English, Polish and Ukrainian: a Cognitive-Onomasiological Approach.....	206
Замашна С. М.	
Особливості комунікативної поведінки англійського й українського народів.....	215
Івашкевич Е. З.	
The Structure of Social Intellect of the Person.....	222
Калініченко М. М.	
Творчість Емілі Дікінсон в дискурсі популярної жіночої літератури Сполучених Штатів першої половини ХІХ сторіччя.....	225
Константинова О. В.	
Двокомпонентні термінологічні словосполучення англійської термінології оподаткування.....	227
Михальчук Н. О., Чала Ю. М.	
Особливості впливу французьких запозичень на динаміку лексичної системи англійської мови.....	233
Ярута Н. П.	
Особливості нових лінгвістично-політичних досліджень в Україні.....	248
Яцюрик А. О.	
The study of productive or “problem” thinking.....	256
ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРІВ.....	260